

MINISTERUL JUSTIȚIEI AL REPUBLICII MOLDOVA
AGENT GUVERNAMENTAL

SECȚIUNEA a II-a

DECIZIE

Cererea nr. [17891/08](#)
FUNDAȚIA PENTRU COPII SPERANȚA
versus Republica Moldova

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secțiunea a II-a), în ședința din 17 Octombrie 2017 în calitate de comitet compus din:

Ledi Bianku, *Președinte*,

Valeriu Grițco,

Stéphanie Mourou-Vikström, *judecători*,

și Hasan Bakırcı, *Grefier Adjunct al Secțiunii*,

Având în vedere cererea de mai sus depusă la 6 aprilie 2008,

Având în vedere observațiile prezentate de guvernul pârât și observațiile prezentate în replică de către reclamant,

Deliberând, hotărăște după cum urmează:

ÎN FAPT

Reclamantul, Fundația pentru Copii "Speranța" (în continuare Fundația), este o organizație non-guvernamentală din Republica Moldova cu sediul la Chișinău. Acesta a fost reprezentat în fața Curții de către domnul Nicolae Leșan, avocat care practică în Chișinău.

Guvernul Republicii Moldova (în continuare Guvernul) a fost reprezentat de agentul său, dl. V. Grosu.

Situația de fapt, prezentată de părți, poate fi rezumată, după cum urmează.

Fundația este o organizație caritabilă pentru copii, fondată în 1994.

La 27 iunie 2000, Consiliul Municipal Chișinău a permis utilizarea de către Fundație a unui teren de 0,92 hectare în scopul construirii unui parc de distracții pentru copii și a unei piste de curse pentru carting.

La 30 iunie 2004, reclamantul a solicitat Consiliului Municipal permisiunea de a cumpăra terenul aferent aflat în construcție și, printr-o

decizie din 30 decembrie 2004, Consiliul Municipal a acceptat să vândă terenul. La 20 ianuarie 2005 Fundația reclamantă a cumpărat terenul de la Consiliul Municipal.

La 2 februarie 2006, Procuratura Generală a intentat o acțiune civilă în numele Guvernului împotriva Consiliului Municipal Chișinău și reclamantului, contestând validitatea deciziei Primăriei din 27 iunie 2000, decizia Consiliului Municipal din 30 decembrie 2004 și cea de a contracta vânzarea-cumpărarea terenului din 20 ianuarie 2005. Potrivit Procuraturii, faptele de mai sus au fost ilegale deoarece Legea cu privire la fundații nu prevedea dreptul fundațiilor de a primi parcele de teren cu titlu gratuit. Pe de altă parte, Consiliul Municipal dispunea de dreptul asupra terenului, nu și Primăria, care a adoptat decizia din 27 iunie 2000. De asemenea, vânzarea-cumpărarea terenului la 20 ianuarie 2005 a fost ilegală, deoarece, potrivit legii, terenurile care anterior au fost închiriate, pot fi vândute doar prin organizarea licitației publice.

La 22 mai 2006, Curtea de Apel Economică a respins acțiunea procurorului general.

La 2 noiembrie 2006, un complet al Curții Supreme de Justiție alcătuit de judecătorii I.M., N.C., și V.B., a admis recursul, iar Curtea de Apel a admis cauza și a reexaminat pricina.

La 1 martie 2007, Curtea de Apel Economică a confirmat că terenul în cauză este proprietatea Primăriei, și a respins acțiunea procurorului general pe aceleași motive ca cele invocate în hotărârea din 22 mai 2006. Procurorul a atacat această decizie cu apel.

La 11 octombrie 2007, un complet al Curții Supreme de Justiție alcătuit din judecătorii N.M., N.C., și I.V., au avut ședință în privința acestui caz. Reclamantul Fundația a susținut printre altele că procurorul nu a avut dreptul să depună acțiunea.

Curtea Supremă de Justiție a respins obiecțiile Fundației, susținând că, contrar legii, Primăria a omis să organizeze o licitație inițial în 2000 și ulterior în 2005. Curtea Supremă de Justiție a anulat decizia Primăriei din 27 iunie 2000, decizia Consiliului Municipal Chișinău din 30 decembrie 2004 și contractul de vânzare-cumpărare din 20 ianuarie 2005.

PLÂNGERI

Reclamantul sa plâns, în temeiul articolului 6 din Convenție, că procedura a fost inechitabilă, deoarece Curtea Supremă de Justiție nu a fost imparțială, și precum că judecătorul N.C. a participat de două ori în același caz.

În plus, Curtea Supremă de Justiție nu a motivat hotărârea judecătorească și nu a implicat în proces Consiliul Municipal Chișinău. Totodată, Procuratura Generală nu a avut dreptul să inițieze proceduri în numele Guvernului, deoarece terenul în cauză aparținea administrației publice locale, și, prin urmare, numai administrația locală putea fi reclamant.

În plus, reclamantul sa plâns, în temeiul articolului 1 din Protocolul nr. 1 al Convenției, că interferența în dreptul său de proprietate a fost ilegală și disproporționată.

ÎN DREPT

Reclamantul sa plâns că procedura în cauză nu a fost corectă și că procedurile sale în temeiul articolelor 6 § 1 și 1 din Protocolul nr. 1 al Convenției au fost încălcate. Articolele relevante prevăd următoarele:

Articolul 6 § 1:

“1. Orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale în mod echitabil, în mod public și în termen rezonabil...”

Articolul 1 of Protocol 1:

“1. Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauza de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional...”

Guvernul a susținut că procedura a fost corectă și că nu a fost încălcat dreptul reclamantului la respectarea protecției proprietății.

Reclamantul a susținut că hotărârea pronunțată de Curtea Supremă de Justiție nu era conformă cu legea națională și cu încălcarea drepturilor sale din Convenție.

Curtea notează că reclamantul sa plâns de lipsa de independență a unui judecător de la Curtea Supremă de Justiție, deoarece acesta a participat de două ori la examinarea cauzei. Chiar dacă este adevărat că același judecător (N.C.) de la Curtea Supremă de Justiție a participat de două ori la examinarea a două recursuri în același caz, reclamantul nu a obiectat acest fapt în cursul procedurii și că nu există nici un indiciu că solicitantul a fost împiedicat să facă acest lucru. Nu este posibil ca o parte în litigiu să aștepte rezultatul unei cauze și, atunci când pierde, să pretindă că judecătorii care au soluționat cazul nu erau suficient de independenți.

Curtea notează, de asemenea, că reclamantul a criticat modul în care Curtea Supremă de Justiție și-a motivat decizia și a susținut că procurorul nu ar trebuit să fie prezent în calitate de parte în procedură. Curtea notează că Curtea Supremă de Justiție a interpretat legea internă și a hotărât că procurorul ar putea contesta tranzacția în numele statului și că terenul în cauză nu putea fi atribuit Fundației fără licitație. Curtea reamintește că interpretarea și aplicarea dreptului intern și evaluarea faptelor și probelor într-o cauză sunt, în general, aspecte care țin de competența exclusivă a instanțelor naționale (a se vedea *Garcia Ruiz v. Spania (GC)* nr. 30544/96, § 28 CEDO 1999 I). În acest caz, nu se poate afirma că deciziile instanțelor naționale erau arbitrare sau vădit nedrepte sau nefondate, astfel încât să se constate încălcarea articolului 6.

4 FUNDAȚIA PENTRU COPII SPERANȚA v. THE REPUBLIC OF MOLDOVA DECISION

Având în vedere cele de mai sus, Curtea consideră că plângerea, în temeiul articolului 6 § 1 din Convenție, este vădit nefondat și o respinge în temeiul articolului 35 §§ 3 și 4 din Convenție.

Având în vedere constatarea sa cu privire la articolul 6, Curtea nu consideră necesar să examineze plângerea în temeiul articolului 1 din Protocolul nr. 1 al Convenției.

Din aceste motive, Curtea, în unanimitate,

Declară cererea inadmisibilă.

Întocmită în limba engleză și notificată în scris la 16 noiembrie 2017.

Hasan Bakırcı
Adjunct al grefierului

Ledi Bianku
Președinte